

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ПАСЛЬОН ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 44327/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

11 грудня 2008 року

ОСТАТОЧНЕ
11/03/2009

Це рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Текст рішення може зазнати редакційної правки.

У справі «Пасльон проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
п. Райт Маруст (Rait Maruste),
п. Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
п. Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych),
пані Рената Ягер (Renate Jaeger),
пані Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
пані Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
та пані Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 18 листопада 2008 року,
виносить таке рішення, що було ухвалене в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 44327/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Володимиром Володимировичем Пасльоном (далі — заявник) 23 листопада 2005 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим.
3. 7 вересня 2006 року Суд вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1956 році та проживає у місті Донецьку. У 2003 році він звільнився з військової служби у запас.

A. Перше судове провадження

5. 19 серпня 2004 року остаточним рішенням військового місцевого суду Донецького гарнізону було зобов'язано стягнути з Донецького обласного військового комісаріату на користь заявника 1144,07 грн¹ грошової компенсації за речове майно та 51 грн² державного мита. Рішення залишається невиконаним.

B. Друге судове провадження

6. Рішенням від 8 квітня 2005 року та ухвалою від 16 серпня 2005 року Ворошилівський районний суд м. Донецька та апеляційний суд Донецької області відповідно відмовили у задоволенні нової позовної заяви заявника стосовно компенсації за речове майно як безпідставної.
7. Заявник не подавав касаційної скарги.

II. НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

8. Відповідне національне законодавство викладено в рішенні «*Войтенко проти України*» (*Voytenko v. Ukraine*) (№ 18966/02, пп. 20–25, 29 червня 2004 року).

¹ Приблизно 180 євро.

² Приблизно 8 євро.

ЩОДО ПРАВА

I. НЕВИКОНАННЯ РІШЕННЯ, ПРИЙНЯТОГО НА КОРИСТЬ ЗАЯВНИКА

9. Заявник скаржився на тривале невиконання рішення від 19 серпня 2004 року. Він скаржився за пунктом 1 статті 6, статтею 13 Конвенції та за статтею 1 Першого протоколу, які у відповідних частинах передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13 Конвенції

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

10. Уряд висував заперечення стосовно застосування пункту 1 статті 6 Конвенції та вичерпання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд вже відхиляв у багатьох рішеннях (див., наприклад, *«Мітін проти України» (Mitin v. Ukraine)*, № 38724/02, пп. 20–24, 14 лютого 2008 року, та *«Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine)*, зазначене вище, пп. 27–31).

11. Суд зазначає, що остаточне рішення військового місцевого суду Донецького гарнізону від 19 серпня 2004 року залишається невиконаним близько чотирьох років та одного місяця.

12. Суд повторює, що він вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу в значній кількості справ, подібних до даної заяви (див., наприклад, *«Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine)*, зазначене вище, пп. 43 та 55). Нічого в заявах сторін не переконує Суд дійти іншого висновку у справі.

13. Таким чином, Суд визнає цю частину заяви прийнятною та встановлює, що має місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

14. Суд не бачить необхідності розглядати зазначену заяву за статтею 13 Конвенції (див. *«Деркач та Палек проти України» (Derkach and Palek v. Ukraine)*, №№ 34297/02 та 39574/02, п. 42, 21 грудня 2004 року).

II. СКАРГИ СТОСОВНО ДРУГОГО СУДОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ

15. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6, за статтею 13 Конвенції та за статтею 1 Першого протоколу на результат і несправедливість другого судового провадження.

16. Суд зазначає, що заявник не подавав касаційної скарги до Верховного Суду України та тому не використав всіх доступних національних засобів юридичного захисту, передбачених українським законодавством (див. *«Воробйова проти України» (Vorobyeva v. Ukraine)*, ухвала № 27517/02, 17 грудня 2002 року). Таким чином, в цій частині заява має бути визнана непринятною відповідно до пунктів 1 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

17. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції та протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

18. Заявник вимагав 3272,46 грн³ відшкодування матеріальної шкоди, які мають бути проіндексовані з урахуванням інфляції, та 250 000 грн⁴ відшкодування моральної шкоди. Уряд не погодився. Суд, здійснюючи оцінку на засадах справедливості відповідно до статті 41 Конвенції, вважає, що Уряд має сплатити заявнику заборгованість (1195,07 грн⁵), яка досі належить йому до сплати, в якості відшкодування матеріальної шкоди. Також він присуджує заявнику 600 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові витрати

19. Заявник не подав жодних вимог з цього приводу. Суд, таким чином, нічого не присуджує.

С. Пеня

20. Суд вважає за доцільне обчислювати пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника стосовно невиконання рішення від 19 серпня 2004 року прийнятними та решту заяви — неприйнятною.

2. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу.

4. *Постановляє*, що немає необхідності окремо розглядати скаргу заявника за статтею 13 Конвенції.

5. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику заборгованість, що досі належить йому до сплати (1195,07 грн), та 600 (шістсот) євро відшкодування матеріальної та моральної шкоди, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто. Остання сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

(б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 11 грудня 2008 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК (C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН (P. Lorenzen)
Голова

³ Приблизно 512 євро.

⁴ Приблизно 34,785 євро.

⁵ Приблизно 187 євро.